

Uraságnak gyűlik fekete epéje,
 kártya sem izlik, mise se használ,
 alszik a kasznár, aluszik az ispán,
 elszakad az istráng, idegen tenyérbe
 simul a kötőfék, szalonnára, kenyérre,
 szegénylegénynek két kupa borra,
 uraságnak egy ló? — szegénynek egy bolha;
 szegénynek zsúptető — számít-e egy kis eső?
 szegénynek korgás — uraságnak kolbász;
 Tutul a szegénylegény, akár a farkas,
 uraságos uraságnak a neve: hallgass,
 a neve: reszkess — itt csak te veszhetsz.
 a neve: kussolj, alább a jussból,
 a neve: csiba te! — fabatka az élete.
 Szegénylegényt elnyeli a nádas, caplass, vágtaass utána, zsandár,
 lóra, ispán, lóra, kasznár, csüdig, térdig, derékig mocsárba,
 szegénylegényt már várja a csárda, istálló hiúján álmát alusza,
 keresi hiába tucatnyi puska,
 szegénylegény álmodik: uraságot holtan; pocakját a holdban, tokáját
 a felhőben; ispán bujkál éren-árkon, kasznár himbálódzik ágon.
 Szegénylegény, szegénylegény, az árva, az árva,
 hajnalonta, hajnalonta virrad halálra,
 uraságnak országában uraságé a földél,
 szegénylegényé szabadság, szegénylegényé kötél,
 szegénylegényé szerelem, szegénylegényé deres,
 szegénylegény este bíró, virradatra alperes,
 szegénylegényé rigófütyty, szegénylegényé a fagy,
 övé a: violám! rózsám! — és övé az: állj! ki vagy?
 övé a zombék, övé a tocsogó,
 érte van a pandúr, érte fütyül a golyó,
 miatta a véredek: marják, ugassák,
 értetek, véreim, az igazság.

RADU BOUREANU

A KÓCSAG

Becsukódott egy lomha legyező,
 de madárrá vált rögtön a mocsárban,
 fehér nyaka szeíden hajlik, lágyan,
 iszapba vág, valamit keres ő.

Vizek hónapban saturnusi bál van,
 a partszegélyről borzas, szürke fő,
 egy fürkésző fűz bukkan most elő:
 mit kereshet a kócsag a mocsárban?

Míg a madár kotor az iszap-mélyben,
 az alkony lopva és bűbájosan
 a berekből a nád közé suhan.

Fölkél a hold elefántcsont-fehéren.
 Amuló szemmel nézi a madár,
 és hosszan kurjant, mint egy vén betyár.

Majtényi Erik fordítása